

V ě c: František L. v K. proti zemské správě politické v Praze o přestupek zákona o požadování doprav. prostředků pro účely vojenské.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Trestním nálezem osp-é v K. ze 3. srpna 1925 byl st-l uznán vinným přestupkem § 16 zák. ze 13. května 1924 č. 117 Sb., spáchaným tím, že svoje koně nepředvedl ke klasifikaci koní, a odsouzen dle § 49 cit. zákona k pokutě 200 Kč, po případě do vězení na 4 dni. Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, poněvadž skutková povaha přestupku jest prokázána konaným šetřením a vlastním doznáním st-lovým.

O stížnosti uvažil nss toto:

Dle § 16 odst. 3 cit. zák. jest každý držitel koně povinen jej buď sám předvésti anebo dáti předvésti ke klasifik. komisi a podrobiti klasifikačnímu řízení, pokud nejde o koně osvobozeného od povin. odevzdání. St-l nepopírá, že nepředvedl své koně ke klasifikaci, brání se však jako v řízení správním námitkou, že se přes to nedopustil přestupku, pro který byl odsouzen, poněvadž konání klasifikace nebylo předepsaným způsobem vyhlášeno.

V 2. odst. § 16 jest nařízeno, že provádění klasifikace jest ve všech obcích způsobem v místě obvyklým vyhlásiti. St-l tvrdí, že tomuto předpisu vyhověno nebylo, poněvadž dosud vedle vyhlášky na úřední desce bývali jednotliví držitelé koní obcí vyrozumíváni oběžníkem o konání klasifikace koní, což se tentokráte nestalo. Stojí tedy st-l na stanovisku, že obec byla povinna upozorniti jej individuálně oběžníkem na konání klasifikace koní, poněvadž v minulých letech tak činila. Náзор tento jest mylný. Zákon nařizuje, že provádění klasifikace má býti způsobem v místě obvyklým vyhlášeno, to značí uvedeno ve všeobecnou známost. Toto vyhlášení pak se má státi způsobem, jaký jest v obci obvyklý, t. j. na př. vyvěšením vyhlášek na úřední tabuli, plakátováním, vybubnováním a pod. Jest tedy zákonem předepsána pouze vyhláška o konání klasifikace, nikoli však individuální upozorňování jednotlivých držitelů koní na konání klasifikace. Není-li však takové individuální uvědomování vůbec zákonem nařízeno, jest pro posouzení otázky viny st-lovy beze všeho významu okolnost, že město K. v dřívějších letech upozorňovalo každého jednotlivého držitele koní na konání klasifikace oběžníkem, a nemůže za platnosti zák. č. 117 z r. 1924 opomenutí individuálního upozornění zprostiti držitele koní povinnosti předvésti je ke klasifikaci, po případě exkullovati je z přestupku, vyznačeného v odst. 1. § 49. — — — —

Č. 6031.

Živnostenské právo. — Samospráva obecní. — Administrativní řízení: * Obec není legitimována odporovati ani v pořadí stolic správních opatření živnostenského úřadu, jímž na základě § 51 živn. řádu byly stanoveny maximální sazby pro živnost kominickou.

(Nález ze dne 6. listopadu 1926 č. 20.723.)

Prejudikatura: Boh. 3307 adm.

Věc: Město R. proti ministerstvu obchodu o stanovení nejvyšších sazeb pro živnost kominickou.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání stěžující si obce z výnosu zsp-é v Praze, jímž byly stanoveny nejvyšší sazby pro živnost kominickou ve správním okrese r-ckém, jako nepřipustné, ježto proti stanovení nejvyšších sazeb za práce kominické přísluší právo odvolací jen příslušným živn. společenstvům.

O stížnosti nss uvážil — — — — —

Stěžující si obec tvrdí, že jí přísluší postavení strany v řízení za účelem stanovení nejvyšších sazeb pro živnost kominickou, a na odůvodnění uvádí, že živn. řád neobsahuje ustanovení, jímž by rekursní právo obce bylo vyloučeno, naopak živn. řád v otázce stanovení nejvyšších sazeb pro živnost kominickou nečiní rozdílu mezi obcemi na jedné a živn. společenstvy kominíků na druhé straně, pokud jde o právo stížnosti neb odvolání. Stížnost dovozuje, že právě jako živn. společenstva kominíků jsou povolána hájiti zájmy svých členů, tak obce jsou povinny hájiti zájmy svého obyvatelstva proti případným přehnaným nárokům mistrů kominických, neboť obě korporace jsou si na roveň postaveny, mají stejná práva a nelze jim upříti práva domáhati se stížností neb odvoláním k úřadům vyšším nápravy rozhodnutí nižších stolic, jimiž občané, resp. subjekty právní cítí se býti ve svých právech poškozeni. Úchylna z tohoto pravidla jest přípustná jen tehdy, stanoví-li ji zákon sám na př. v §§ 18 a 20 živn. řádu. V otázce sazeb kominických § 51 cit. zák. úchylny nečiní. Ukládá-li živn. řád živnostenským úřadům povinnost, aby o určitých otázkách před svým rozhodnutím vyslechly jak živn. společenstva tak obce (§§ 42 a 51 ž. ř.) čili dává-li těmto zástupcům interesentů právo přednésti a uplatňovati námitky proti zamýšleným úpravám, pak bylo by protismyslné upříti jim právo stížnosti a opravných prostředků k úřadům vyšším, jestliže nižší instance k předneseným námitkám nepřihlédly a je náležitě nehodnotily.

Tomuto názoru nemohl nss přisvědčiti.

V nál. Boh. 3307 adm. vyslovil nss názor, že celý system živn. řádu ukazuje jasně na to, že tam, kde zákon chtěl v oboru práva živnostenského korporacím povolaným podle své podstaty k hájení určitého okruhu kolektivních zájmů přiznati právo odvolání (postavení strany), učinil tak výslovným předpisem; tak pokud jde o obce zejména v §§ 18, 20, 21 g), pokud jde o společenstvo v § 116 a). Kde takový úmysl zákona zřejmě projeven není, nelze korporacím takovým postavení strany přiznati, byť i jim na tu kterou materii byla jistá ingerence propůjčena v té formě, že musejí býti úřadem slyšeny.

V živn. řádě není zastupitelstvům obcí, pro něž mají býti stanoveny nejvyšší sazby za práce kominické, přiznáno odvolací právo a nelze je z tohoto zákona, zejména ne z ustanovení 3. odst. § 51 dovoditi. Nemají tedy zastupitelstva obcí v řízení za účelem stanovení nejvyšších sazeb pro živnost kominickou postavení strany a nejsou proto k rekursu do rozhodnutí, jímž byly pro obec nejvyšší sazby za práce kominické stanoveny, legitimovány.